

Bózsik Marcell

A váltságdíj

Későre járt már. Milliónyi parányi csillag, valamint a Hold ezüstös fényének káprázatos elegye volt csupán, ami fényforrásául szolgált az éj fekete köpönyegébe burkolózott Földnek. Eközben mindenütt idilli csend honolt. Bizony mondom, Vác utcáin ritkán tapasztalható ez a jelenség; legfőképp péntek este, amikor az emberek túlnyomó többsége általában az utcákon tombol és különféle bódító hatású italok fogyasztása közben fennhangon harsog válogatott trágárságokat, melyek az önkívületi állapotnak betudhatóan összemosódnak egymás politikai nézeteinek és kedvenc futballcsapatainak véget nem érő ócsárlásával. Nos, ezen a különös éjjelen mindenki, aki élt és mozgott a nappalijában ült kedves családjá, háziállatai, avagy „Forever Alone” feliratú kispárnái társaságában, és arcán az aggodalom letagadhatatlan jeleivel, meredten nézte TV-je képernyőjét, ugyanis nem mindennapi látvány tárult szemeik elé. Egy kislány volt az, nyolc évnél nem idősebb. Hosszú, szőke haja csapzottan és összekuszálva tapadt falfehér orcájára, mintha csak képkeret volna egy mesteri festményen. Zsenge bőrét gyöngyöző izzadságcseppek borították. Szörnyű volt nézni, amint szegény árva lélek ült ott, és félelmében meg sem bírta mukkanni (habár könnyedén megeshet, hogy volt valamilyen nemű összefüggés a csöppség szótlansága és az egész száját lefedő, a feje mögött szorosán megkötött fehér kendő között.)

Hirtelen egy férfi lépteinek tompa hangja törte meg a szilenciumot, melynek pár másodperccel később egy olló csattogása vette át a helyét. Vértfagyasztó pillanatok következtek. A TV-készülékeik előtt ülő polgárok valamennyien lélegzetüket visszafojtva várták a végzetes finálét. Ámde megkönnyebbülésükben felsóhajtottak, mivel kiderült, az olló csupán a fehér kendő elvágására szolgált. A kislány torkát azonban továbbra sem hagyta el egyetlen hang sem. Egészen addig, amíg az imént említett férfi (aki fekete símaszk viselése által kívánta titokban tartani identitását) meg nem bökte őt. Erre a gyermek halkán feljajdult, és a következőket mondta lassan, kimerően, már-már robotias hangon: „Kérem, segítsenek nekem! Életem halovány gyertyája ki lészen oltva, amennyiben nem fizetnek elő az új televíziós csomagra az elkövetkező két hétben!” Egy röpke pillanatnyi hatásszünetet követően egy férfihang vette át a szót a következőket hangoztatva: „Ez a reklám a TV8 támogatásával készült.” Ez bizonyára minden idők legötletesebb kisfilmje volt. És mivel közel ötszáz váci polgár hívta fel a végkifejlet előtt kétségbeesetten a rendőrséget, bátran deklarálnak, hogy a reklám elsőprősikert aratott. Igen romlott világban élünk, ezt meg kell hagyni...